

Στη Γέννηση του Χριστού - Λόγος Β' (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Δεκεμβρίου, 2015

Ἐκεῖνο τόν καιρό κυβερνοῦσε ὁ Καίσαρας Αὐγουστος. Ἡ παντοκρατορία του σ' ὀλόκληρη τή γῆ εἶναι μιά εἰκόνα τῆς παντοκρατορίας τοῦ Θεοῦ στούς δύο κόσμους: τόν ὑλικό καί τόν πνευματικό. Ὁ πολυκέφαλος δράκοντας τῆς ἐξουσίας πού εἶχε προξενήσει ἀπό τήν ἀρχή τῆς πτώσης μεγάλη παρακμή στούς ἀνθρώπους, τώρα εἶχε μείνει μ' ἓνα κεφάλι. Ὅλα τά γνωστά ἔθνη κι οἱ λαοί τῆς γῆς βρίσκονταν ἄμεσα ἤ ἔμμεσα στήν ἐξουσία τοῦ Καίσαρα Αὐγούστου, εἴτε ἀναγνωρίζοντας τούς ρωμαϊκοὺς ἀξιωματούχους καί τούς ρωμαϊκοὺς θεούς. Ὁ πόλεμος γιά ἐξουσία εἶχε σταματήσει. Ἡ μοναδική ἐξουσία πού κυβερνοῦσε τόν κόσμο ὀλόκληρο βρισκόταν στά χέρια τοῦ Καίσαρα Αὐγούστου. Πάνω ἀπ' αὐτόν δέν ὑπῆρχε οὔτε ἄνθρωπος οὔτε καί Θεός αὐτοανακηρύχτηκε θεός κι οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν θυσίες στήν εἰκόνα του, σφάζοντας ζῶα. Ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε ὁ κόσμος κανένας ἄλλος ἄνθρωπος στή γῆ δέν εἶχε συγκεντρώσει τόση ἐξουσία καί δύναμη ὅση ὁ Αὐγουστος. Κυβερνοῦσε τόν κόσμο χωρίς ἀντίπαλο.

...

Τήν ἐποχή ἐκείνη λοιπόν τῆς ἐξωτερικῆς εἰρήνης καί τῆς ἐσωτερικῆς ἀπόγνωσης, γεννήθηκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτήρας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ἀνακαινιστής τῆς κτίσης. Γιατί δέ διάλεξε νά γεννηθεῖ ὡς υἱός τοῦ παντοδύναμου Καίσαρα; Ἀπό μιά ἄποψη, ἔτσι θά μπορούσε νά ιδρύσει μιά νέα θρησκεία χωρίς νά ὑποφέρει, χωρίς νά ταπεινωθεῖ, δίχως νά χύσει τό αἷμα Του καί νά φορέσει ἀκάθιστο στεφάνι, δίχως νά σταυρωθεῖ καί νά ἐνταφιαστεῖ στό σκοτεινό τάφο. Μέ τήν ἀπόλυτη δύναμή του ὁ Καίσαρας θά μπορούσε νά κάνει τά πάντα. Θά μπορούσε νά δώσει μιά διαταγή κι ὅλα τά εἰδῶλα τῆς αὐτοκρατορίας θά καταστρέφονταν μέσα σέ μιά μέρα. Ἔτσι θά ἔπαυε ἡ ψεύτικη λατρεία τους καί θά τήν ἀντικαθιστοῦσε ἡ πίστη στόν Ἕνα καί ἀληθινό Θεό, τό Δημιουργό οὐρανοῦ καί γῆς. Γιατί ἔπρεπε ὁ Χριστός νά γεννηθεῖ σ' ἓνα ἄγνωστο ἔθνος, τούς Ἰσραηλίτες, σ' ἓνα ἄγνωστο χωριό, τή Βηθλεέμ, κι ἀπό μιά ἄγνωστη Παρθένο, τή Μαρία; Ἦταν σοφή ἡ ἀπόφαση τοῦ Κυρίου νά γεννηθεῖ μέσα σέ τόση ταπείνωση, νά ζήσει, νά ὑπομείνει θάνατο, ν' ἀναστηθεῖ καί νά περάσει μισός αἰώνας ἀπό τή γέννησή Του γιά ν' ἀκουστεῖ τ' ὄνομά Του στή ρωμαϊκή αὐτοκρατορία;

Δέ θά ἦταν πολύ καλλίτερο καί γρηγορότερο τό ἀποτέλεσμα ἂν εἶχε γεννηθεῖ στήν πρωτεύουσα τοῦ κόσμου, στήν ἔνδοξη Ρώμη, μέσα στό παλάτι τοῦ Καίσαρα; Τί θά

γινόταν αν τό άστέρι από την Ανατολή φώτιζε τή Ρώμη; Πώς θά φάνταζε αν οί άγγελιοι έψαλλαν τούς ύμνους τής ειρήνης και τής εϋδοκίας του Θεού πάνω από τή χρυσή όροφή του αυτοκρατορικού παλατιού, ώστε να τούς άκούσουν οί πιό εϋγενείς και ισχυροί άνθρωποι του κόσμου κι έτσι να στραφούν και να προσκυνήσουν τό Χριστό ως Θεάνθρωπο και Σωτήρα; Αν ο Χριστός ζούσε από μικρός στό παλάτι, δέ θά 'κανε όλα τά παιδιά των εϋγενών να πιστέψουν στό εϋαγγέλιό Του; Αν είχε κάνει τήν περίφημη όμιλία Του μέ τούς μακαρισμούς στη ρωμαϊκή άγορά, δέ θά είχε μαλακώσει τίς καρδιές των δύο περίπου έκατομμυρίων κατοίκων τής Ρώμης; Έτσι σιγά σιγά, βήμα βήμα, ή καινούργια πίστη θά γινόταν γνωστή, ή βασιλεία των ουρανών θά είχε ιδρυθεί στη γή κι ο Χριστός θά είχε ένθρονιστεί, όχι στό θρόνο κάποιου βοσκου βασιλιά που λεγόταν Δαβίδ, αλλά στό θρόνο του παντοδύναμου Καίσαρα Αϋγούστου.

Τί θά μπορούσε να πεί κανείς γι' αυτήν τήν υπόθεση; Τίποτα περισσότερο από τό ότι είναι μιá καταγέλαστη άνοησία. Ο Θεός άς μάς συγχωρήσει που τολμήσαμε να καταγράψουμε τέτοιες άνοησίες. Τό κάνουμε όμως μέ καλή πρόθεση. Για να διδαχτούν εκείνοι που στό μυαλό και τήν καρδιά τους περνάνε τέτοιες άνόητες σκέψεις όταν άσχολούνται μέ τή γέννηση του Κυρίου Ίησου. Για ν' αποδείξουμε πόσο άνόητη είναι ή υπόθεση αυτή (στην οϋσία αυτό είναι τόσο δύσκολο, όσο είναι να φυσήξεις τή στάχτη πάνω από άναμένα κάρβουνα), θά θυμήσουμε άπλά στον άναγνώστη πως ο Θεός έπλασε τον πρώτο άνθρωπο από τήν υπερβάουσα άγάπη Του. Ότι ή ύπαρξη του ανρώπου έξαρτάται από δυό βασικές άρχές: τήν έλευθερία και τήν ύπακοή. Η έλευθερία συνίσταται στη δυνατότητα του ανθρώπου να κατέχει τον παράδεισο όπως νομίζει, μ' όποιον τρόπο θέλει, να τρώει από κάθε καρπό που παράγει στον παράδεισο και να κουμαντάρει τά ζώα όπως νομίζει. Η ύπακοή στό Θεό ήταν ή καθοδηγητική άρχή τής έλευθερίας του ανθρώπου. Μόνο ο Θεός είναι τέλειος στην έλευθερία Του και δέν έχει ανάγκη από καθοδηγητικές άρχές, καθώς είναι άτρεπτος. Η ύπακοή αντιστάθμισε τήν άτελή σοφία και άγάπη του ανθρώπου. Έτσι, μαζί μέ τήν έλευθερία και τή θέληση που του χάρισε ο Θεός, έγινε ένα τέλειο πλάσμα.

Ο Αδάμ γεύτηκε τήν έλευθερία του στον παράδεισο μέ τό να κουμαντάρει έκατομμύρια πλάσματα σ' όλη τήν κτίση. Δέν είναι κι αυτή μιá μεγάλη άπόδειξη τής άπεριόριστης άγάπης του Θεού; Η ύπακοή του Αδάμ μπορούσε να δοκιμαστεί σε μιá μονάχα έντολή που του έδωσε ο Θεός και που άφορούσε σ' ένα μονάχα πράγμα σ' όλόκληρο τον παράδεισο: στό δέντρο τής γνώσεως του καλού και του κακού. Δέν είναι κι αυτή μιá άπόδειξη τής άπειρης άγάπης και συγκατάβασης του Θεού στον άνθρωπο;

Κάποια στιγμή όμως ο Αδάμ κι ή Εϋα πλησίασαν στό δέντρο τής γνώσης. Και τότε άμάρτησαν. Η ταπεινώσή τους γύρισε σε ύπερηφάνεια, ή πίστη τους σε άμφιβολία κι ή ύπακοή τους σε παρακοή. Έτσι τό τέλειο πλάσμα του Θεού έχασε τήν ίσοροπία του

νοῦ, τῆς καρδιάς καί τῆς θέλησής του, γιατί σκέφτηκε κι ἐπιθύμησε τό κακό. Μ' αὐτόν τόν τρόπο ἀπώθησε τό καθοδηγητικό χέρι τοῦ Θεοῦ κι ἔπεσε στή νεκρική ἀγκαλιά τοῦ σατανᾶ. Ἐδῶ εἶναι τό κλειδί πού ἐξηγεῖ ὅλα ὅσα συνέβησαν στό ἀνθρώπινο γένος. Ἐδῶ εἶναι τό κλειδί πού ἐξηγεῖ γιατί ὁ Κύριος Ἰησοῦς δέ γεννήθηκε στή Ρώμη ὡς γιός τοῦ Καίσαρα Αὐγούστου, γιατί δέν ἐπέβαλε τή σωστική διδασκαλία Του μέ αὐτοκρατορική δύναμη καί μέ διαταγές. Ὅταν τό παιδί σπρώχνει τό χέρι τῆς μητέρας του κι ἐγγίζει τήν ἄβυσσο τοῦ κινδύνου, ποιά μάνα ντύνεται στά μεταξωτά καί φτιάχνει μαρμάρινη σκάλα γιά νά κατέβει στά βάθη τῆς ἀβύσσου νά σώσει τό παιδί της;

Ὁ Θεός θά μπορούσε νά περιφρουρήσει τό δέντρο στόν παράδεισο μέ φωτιά τόσο μεγάλη καί δυνατή, ὥστε ὁ Ἀδάμ κι ἡ Εὐά νά μήν μποροῦν νά πλησιάσουν. Τί θά γινόταν τότε ὅμως ἡ ἐλευθερία τῆς ἀγαπημένης ὑπαρξης πού ἔπλασε ὁ Θεός, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θεοῦ; Τί διαφορά θά εἶχε τότε ὁ ὑπέροχος ἄνθρωπος ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πλάσματα πού δέν ἀξιώθηκαν νά ἔχουν τέτοια ἐλευθερία;

Γιά τό Θεό θά ἦταν πολύ εὐκόλο νά γεννηθεῖ ὁ Σωτήρας στή Ρώμη, νά κληθεῖ γιός Καίσαρα καί μέ διαταγή, φωτιά καί ξίφος, ὅπως ἔκανε ὁ Μωάμεθ, νά ἐπιβάλλει τή νέα πίστη στήν ἀνθρωπότητα. Τί θά γινόταν τότε ὅμως ἡ ἐλευθερία τῆς ἀγαπημένης ὑπαρξης πού ἔπλασε ὁ Θεός, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θεοῦ;

Θά μπορούσε ὁ Θεός νά ἐπιλέξει κάποιον εὐκολότερο τρόπο. Δέν εἶχε ἀνάγκη νά στείλει τό μονογενή Υἱό Του στόν κόσμο, ἀλλά νά στείλει ἕναν ὀλόκληρο στρατό μέ ἀγίους ἀγγέλους καί νά ἠχήσουν οἱ σάλπιγγές τους ἀπό τή μιά ἄκρη τῆς γῆς στήν ἄλλη. Οἱ ἄνθρωποι τότε θά ἔπεφταν στά γόνατα μέ φόβο καί τρόμο, θ' ἀναγνώριζαν τόν ἀληθινό Θεό καί θά ἐγκατέλειπαν τή λατρεία τῶν εἰδώλων. Καί πάλι ὅμως, τί θά γινόταν τότε ἡ ἐλευθερία τῆς ἀγαπημένης ὑπαρξης πού ἔπλασε ὁ Θεός, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θεοῦ;

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἔπρεπε νά δείξει, τόσο καθαρά ὅσο εἶναι ὁ ἥλιος, τέσσερα πράγματα πού ὁ ἄνθρωπος, ἀλλοτριωμένος πιά καί μέ σκοτισμένο νοῦ, εἶχε ρίξει στή λήθη:

- α) τήν ταπεινή, υἱική ὑπακοή τοῦ ἀνθρώπου πρός τό Θεό,
- β) τήν πατρική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο,
- γ) τή χαμένη βασιλική ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καί, τελευταῖο,
- δ) τή βασιλική δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἔδειξε ταπεινή, υἱική ὑπακοή μέ τό ν' ἀποφασίσει νά γεννηθεῖ κατά σάρκα σάν ἄνθρωπος. Τό ταπεινωμένο σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἦταν γι' αὐτόν ἕνα

σπήλαιο πίο ταπεινωτικό κι από τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ἐδειξε ἀκόμα τήν ταπείνωσή Του μέ τό νά γεννηθεῖ μέσα στή φτώχεια, χωρίς καμιά εὐκολία κι ἄνεση πού ἀπαιτεῖ ἡ ζωή. Γεννήθηκε σ' ἕνα ἄγνωστο ἔθνος, σ' ἕνα ἀκόμα πίο ἄγνωστο χωρίο κι ἀπό μιά μητέρα ἐντελῶς ἄγνωστη στόν κόσμο. Ὁ Νέος Ἀδάμ ἔπρεπε νά θεραπεύσει τόν παλαιό Ἀδάμ ἀπό τήν παρακοή καί τήν ὑπερηφάνεια. Τό φάρμακο ἦταν ἡ ὑπακοή κι ἡ ταπείνωση. Γι' αὐτό ὁ Κύριος δέν ἦρθε στόν κόσμο ἀπό τήν ὑπερήφανη Ρώμη ἀλλά ἀπό τή Βηθλεέμ, δέ γεννήθηκε στήν αὐτοανακηρυγμένη θεία οἰκία τοῦ Αὐγούστου, ἀλλά στόν ταπεινό οἶκο τοῦ Δαβίδ.

Ἡ πατρική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύφτηκε ἀπό τόν Κύριο Ἰησοῦ μέ τά πάθη πού ὑπόμεινε γιά τό ἀνθρώπινο γένος. Πῶς θά μπορούσε ὁ Κύριος νά δείξει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μέ τά πάθη καί τά βάσανά Του ἄν εἶχε γεννηθεῖ στή Ρώμη, στά παλάτια τοῦ Καίσαρα; Ὅποιος ἔχει μάθει νά διατάζει καί νά κυβερνᾷ, τά βάσανα τά λογαριάζει ταπεινωτικά.

...

Ἄν ὁ Χριστός εἶχε γεννηθεῖ στή Ρώμη, ὡς γιός τοῦ Καίσαρα Αὐγούστου, ποιός θά πίστευε ὅτι νηστεύει, ὅτι κάνει θαύματα ἢ ὅτι ἀναστήθηκε; Δέ θά 'λεγε ὁ κόσμος πῶς ὅλα ἦταν προσχεδιασμένα, πῶς διαδόθηκαν μέ ὑπερβολή ἀπό μιά προπαγάνδα καί μέ τή χρήση τοῦ αὐτοκρατορικοῦ χρυσοῦ;

Τελικά πρέπει νά παραδεχτοῦμε πῶς ἡ ταπείνωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶχε τά ὅριά της. Καί τά ὅρια αὐτά τά ἔθετε ἡ ἁμαρτία. Μέσα ἀπό τόση ἀκαθαρσία (ἀκαθαρσία πνευματική, ἠθική καί φυσική) τῆς Ρώμης καί τοῦ παλατιοῦ τοῦ Καίσαρα, ὁ Θεός δέ θά μπορούσε νά κατέβει στή γῆ. Ἐκεῖνος τοῦ Ὁποίου καθῆκον ἦταν νά καθαρίσει τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τή βρωμιά τῆς ἁμαρτίας ἔπρεπε νά γεννηθεῖ μέσα σέ ἀγνότητα, ἀθωότητα κι ἀναμαρτησία.

Εἶναι φανερό πῶς ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ πού ἐνήργησε στή γέννηση τοῦ Σωτήρα μας (δηλαδή ἡ ἐπιλογή τοῦ ἔθνους, τῆς φυλῆς, τοῦ τόπου, τῆς μητέρας) εἶναι τόσο ἀνεξιχνίαστη, ὅσο κι ἡ σοφία πού ἔδειξε κατὰ τή δημιουργία τοῦ κόσμου. Ὅλα ὅσα κάνει ὁ Θεός δέν τά κάνει σάν μάγος, ἀλλά σάν νοικοκύρης. Δημιουργεῖ ἀργά, ἀλλά χτίζει σέ γερά θεμέλια. Σπέρνει καί περιμένει νά φυτρώσει ὁ σπόρος, νά βγάλει στήν ἀρχή ἄνθος καί μετά καρπό. Ὑπομένει καρτερικά χιλιάδες ἀνατροπές, γιά νά καταγάγει στό τέλος αἰώνια νίκη.

Ἐκεῖνες τίς μέρες ὁ Καίσαρας ἔδωσε ἐντολή νά γίνει ἀπογραφή σ' ὅλη τήν οἰκουμένη. Κάθε ἀνθρώπος ἔπρεπε νά πάει στήν ἰδιαίτερη πατρίδα του γιά νά ἀπογραφεῖ ἐκεῖ. Τί ὑπερηφάνεια κρύβει ἡ ἐνέργεια αὐτή γιά τόν κυρίαρχο αὐτοῦ τοῦ κόσμου! Τί ταπείνωση γιά τούς ἀνθρώπους! Κάθε τί πού μηχανεύεται ὁ σατανάς ὅμως γιά νά ταπεινώσει τό Θεό, γυρίζει ἐναντίον του. Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ τόν

ταπεινώνει. Ὁ Θεός δοξάζεται καί προχωρεῖ στό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μέ ὄπλο τήν ὑπέρτατη ἐξουσία τοῦ Καίσαρα στή γῆ, ὁ σατανάς ἐπιχειρεῖ νά πλήξει τό Θεό, νά τόν ταπεινώσει. Ὁ Θεός ὅμως ἀξιοποίησε τήν ἐξουσία αὐτή γιά νά φέρει εἰρήνη στόν κόσμο τότε πού ὁ βασιλιάς τῆς εἰρήνης ἔμελλε ν' ἀποκαλυφτεῖ στόν κόσμο. Μέ πρόσχημα μιά γενική ἀπογραφή ὁ σατανάς θέλησε νά δώσει ἔμφαση στήν ὑποδούλωση ὄλων τῶν ἀνθρώπων σ' ἕναν ἄνθρωπο, πλασμένο ἀπό τό Θεό. Ὁ Θεός ἀξιοποίησε τήν ἀπογραφή αὐτή γιά νά ἐκπληρωθεῖ ἡ προφητεία πώς ὁ Σωτήρας μας θά γεννηθεῖ στή Βηθλεέμ.

Ἐκεῖνες τίς μέρες λοιπόν «ἀνέβη καί Ἰωσήφ ἀπό τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τήν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαβίδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διά τό εἶναι αὐτόν ἐξ οἴκου καί πατριάς Δαβίδ» 1. Ἡ ἀπόσταση ἀπό τή Ναζαρέτ στή Βηθλεέμ εἶναι τρεῖς μέρες μέ τά πόδια. Ἡ Ἁγία Παρθένος ἦταν ἔγκυος. Εἶναι προφανές λοιπόν ὅτι ἡ ἁγία οἰκογένεια θά χρειάστηκε πολύ περισσότερο χρόνο γιά νά φτάσει στήν πόλη τοῦ Δαβίδ. Πόσο δύσκολο, πόσο κουραστικό πρέπει νά 'ταν τό ταξίδι αὐτό! Πρῶτα ἔπρεπε νά διασχίσουν τή μεγάλη καί μονότονη πεδιάδα τῆς Γαλιλαίας, μετά ν' ἀνεβοκατέβουν τά βουνά τῆς Σαμάρειας καί μετά νά περάσουν μέσα ἀπό τήν κακοτράχαλη καί γεμάτη ἀγκάθια ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Κι ἄν ἀκόμα στή μακρά καί δύσβατη αὐτή διαδρομή, ἐκτός ἀπό τήν κούραση δέν πείνασαν, σίγουρα δίψασαν, καθώς σ' ὄλο αὐτό τό δρόμο ὑπάρχουν μόνο τρεῖς πηγές. Εὐκόλα μπορεῖ νά φανταστεῖ κανείς πόσα πλήθη συνωστίζονταν σέ κάθε μιά ἀπό τίς πηγές αὐτές τόν καιρό τῆς ἀπογραφῆς. Ὁ ταπεινός καί ὑπάκουος Κύριος ὅμως ἦρθε στόν κόσμο ἀπό ἕναν κακοτράχαλο δρόμο, ταξιδεύοντας σ' αὐτόν μέσα στήν κοιλιά τῆς μητέρας Του. Ὁ Καίσαρας ἔδωσε ἐντολή νά μετρηθοῦν ὄλοι οἱ ὑπήκοοί του. Κι Ἐκεῖνος στόν Ὅποιο ὑπακούουν τά σεραφεῖμ πήγαινε ὑπάκουα γιά νά καταγραφεῖ σάν ὑπήκοος τοῦ ἐπίγειου Καίσαρα. Προτοῦ πεῖ στόν πρόδρομο κι ἐξάδελφό του ὅτι «πρέπον ἐστίν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην» 2, τό εἶχε κιόλας ἐφαρμόσει αὐτό «ἐκ κοιτίας μητρός». Καί προτοῦ διατυπώσει τή διδασκαλία Του, «ἀπόδοτε τοῖνυν τά Καίσαρος Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», τό εἶχε ἐφαρμόσει κυριολεκτικά προτοῦ βγεῖ ἀπό τήν κοιλιά τῆς Μητέρας Του.

Ὁ Ἰωσήφ ἀνέβηκε στή Βηθλεέμ «ἀπογράψασθαι σύν Μαριάμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὔση εγκύω» 3.

...

Μ' ὄλο πού ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ κι ὁ Δαβίδ καταγόταν ἀπό τή Βηθλεέμ, οὔτε ὁ Δαβίδ οὔτε ὁ τελευταῖος ἀπόγονός του δέν εἶχαν κάποιο συγγενή στή Βηθλεέμ. Ὁ Ἰωσήφ πήγε στή Βηθλεέμ πού μόνο ἱστορικά καί πνευματικά ἦταν ἡ πόλη του. Τίποτ' ἄλλο δέν τόν συνέδεε μαζί της. Δέν ὑπῆρχε κανένας συγγενής γιά νά τόν ὑποδεχτεῖ, οὔτε κάποιος γνωστός ἢ φίλος. «Οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι». Τά σπίτια ἀνῆκαν σέ ἄλλους, ὅπου οἱ οἰκοδεσπότες περίμεναν συγγενεῖς καί φίλους. Ὁ Ἰωσήφ ἔψαξε ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ μά δέ βρῆκε τίποτα, παρά μονάχα ἕνα σπήλαιο

όπου οι βοσκοί μάζευαν τά ζωντανά τους.

Ἡ Ἰουδαία ἦταν γεμάτη ἀπό τέτοια σπήλαια. Ἐδῶ ὑπῆρχαν τά σπήλαια τῶν προφητῶν, τοῦ Μανασσή, ἐδῶ εἶναι τά σπήλαια τοῦ ὀσίου Σάββα τοῦ Ἠγιασμένου, τοῦ ὀσίου Χαρίτωνα, τοῦ Χοτζεβᾶ. Ὑπάρχουν σπήλαια πάνω ἀπό τή Νεκρά Θάλασσα, ἐκεῖ ὅπου ὁ Δαβίδ κρύφτηκε ὅταν τόν κυνηγοῦσε ὁ Σαούλ, σπήλαια στό ὄρος τῶν πειρασμῶν. Κι ὅλ' αὐτά, καθὼς καί ἄλλα σπήλαια, μετὰ τή δόξα πού ἔλαβε τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, ἔλαμψαν κι αὐτά μέ τό φῶς τῶν ἀγίων. Κι ὑπάρχουν κι ἄλλα πολλά σπήλαια ὅπου οἱ Βεδουῖνοι ποιμένες σταλιάζουν τά πρόβατά τους μέχρι σήμερα, ὅπως μπορεῖ νά διαπιστώσει ὁ προσκυνητής τῶν Ἁγίων Τόπων.

«Καί ἔτεκε τόν υἱόν αὐτῆς τόν πρωτότοκον, καί ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ»⁴. Ἐδῶ, ὅπως καί στό εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, πρέπει νά διαχωρίσει κανεῖς τή λέξη «πρωτότοκος» ἀπό τή λέξη «αὐτῆς» πού προηγήθηκε. Ἡ λέξη πρωτότοκος δέν ἀναφέρεται στόν υἱό τῆς ἀγίας Παρθένου. Μιλáει γιά τό θεῖο Πρωτότοκο, τό μονογενή Υἱό τοῦ Θεοῦ πού στή νέα κτίση εἶναι «πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς»⁵. Εἶναι ὁ μυστικός Πρωτότοκος στή βασιλεία τῆς Ἁγίας Τριάδας στήν αἰωνιότητα, ὁ ἱστορικός Πρωτότοκος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ὀρατῆς καί τῆς ἀόρατης βασιλείας Του.

Καί ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ. Τά καθαρά ἄχυρα εἶναι καλλίτερα ἀπό τά βρώμικα μετάξια. Πόσο πῶ ἀναμάρτητη εἶναι ἡ φάτνη ἀπό τό παλάτι τοῦ Καίσαρα, τό σπήλαιο ἀπό τή Ρώμη, τήν πρωτεύουσα τοῦ ἐξουσιαστῆ τοῦ κόσμου τούτου. Ἄσε τό θεῖο βρέφος ν' ἀνακλιθεῖ στή φάτνη λοιπόν, στό σπήλαιο! Τά πρόβατα κι οἱ ἀγελάδες δέ γνῶριζουν ἀμαρτία, οἱ βοσκοί ξέρουν πολύ λιγότερα τέτοια πράγματα ἀπό ἄλλους. Γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ φῶς ὑπάρχει ἐκεῖ πού δέν ὑφίσταται ἀμαρτία. Ἡ ζεστασιά εἶναι ἐκεῖ πού ὁ ἀέρας τῆς ἀμαρτίας δέ γεμίζει τά στήθη. Ποιός ξέρει πόσες φορές νά πῆγε στό σπήλαιο αὐτό ὁ Δαβίδ, ὁ γιός τοῦ Ἰεσσαί; Ἴσως νά ξεκίνησε ἀπό ἐκεῖ γιά ν' ἀναμετρηθεῖ μέ τό Γολιάθ, πού τόν σκότωσε μέ μιὰ πέτρα τῆς σφεντόνας του, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν ὀπλισμένος ὡς τά δόντια. Τώρα στό σπήλαιο αὐτό κεῖται τό νεογέννητο βρέφος που, κατά τούς νόμους τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἀπόγονος τοῦ ἴδιου αὐτοῦ βοσκοῦ Δαβίδ. Κι αὐτό τό βρέφος θ' ἀναμετρηθεῖ μ' ἕναν φοβερό Γολιάθ, τό σατανά, πού βασιλεύει στήν Ἱερουσαλήμ μεταμφιεσμένος σέ Γολιάθ-ἀμαρτία καί στό μέγιστο ὅλων τῶν Γολιάθ -τό θάνατο. Ὀλόκληρος ὁ στρατός τῶν δαιμόνων εἶναι ὀπλισμένος ὡς τά δόντια καί θά καγχάσει ἂν δεῖ τόν Ἰησοῦ νά βαδίζει ἐναντίον του μέ κάποιο φαινομενικά ἄχρηστο ὄπλο, ὅπως κι ὁ Γολιάθ κάγχασε ὅταν εἶδε τό Δαβίδ μέ τή σφεντόνα του. Τό νικηφόρο ὄπλο τοῦ Ἰησοῦ θά 'ναι κάτι πῶ ἀπλό ἀπό τήν πέτρα. Θά εἶναι ξύλινο, ἕνας ξύλινος σταυρός.

Ἦταν νύχτα, μιὰ ἡρεμῆ νύχτα. Οἱ ταλαιπωρημένοι ταξιδιώτες - ὑπήκοοι τοῦ Καίσαρα ἀναπαύονταν, ἀναπλήρωναν μέ τόν ὕπνο τίς δυνάμεις τους. Μόνο οἱ ποιμένες

ἀγρυπνοῦσαν, παρέμεναν «ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτός ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν»⁶. Τὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ πρέπει νὰ ἔταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, διαφορετικὰ δὲ θὰ μπορούσαν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ποιμένες. Ἀργότερα ὅμως πού τὸ σπήλαιο αὐτὸ ἔγινε ὁ πιὸ σπουδαῖος τόπος τῆς Βηθλεέμ, ἡ πόλη μεγάλωσε πολὺ καὶ τὸ περικύκλωσε. Μισὴ ὥρα ἀνηφορικός δρόμος ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ ὑπάρχει ἕνα χωριουδάκι, γνωστὸ ὡς «τῶν ποιμένων». Ἡ παράδοση λέει πὼς στὸ χῶρο αὐτὸ ἔβαζαν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα. Ἀπὸ τὴ συνομιλία πού εἶχαν μὲ τοὺς ἀγγέλους πού τοὺς ἐμφανίστηκαν σὲ κάποια ἀπόσταση καὶ ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ τὴ Βηθλεέμ: «Διέλθωμεν δὴ ἔως Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός»⁷.

Ἡ ἀληθινὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἴδια ἡ ἀγία Γραφή, μᾶς γνωρίζει πὼς ὅταν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐμφανίστηκαν στοὺς ἀγραυλοῦντες ποιμένες, ἡ δόξα τοῦ Κυρίου τοὺς κάλυψε καὶ κεῖνοι φοβήθηκαν ὑπερβολικά. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ πού φωτίζει τοὺς ἄγγέλους καὶ τοὺς δίκαιους εἶναι θαυμαστή. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν στὴ ζωὴ τους σωματικὰ τὸ φῶς αὐτὸ τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ περιγράφει αὐτὸ πού εἶδε ὁ ἴδιος: «Καὶ εἶδον... ὡς ὄρασιν πυρός καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ κύκλω. ὡς ὄρασιν τόξου, ὅταν ἦ ἐν τῇ νεφέλῃ ἐν ἡμέραις ὑετοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κυκλόθεν. αὕτη ἡ ὄρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου· καὶ εἶδον καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου»⁸.

Ὁ ἄγγελος πού ἦταν καλυμμένος μὲ τὴν οὐράνια δόξα καθησυχάζει τοὺς ποιμένες μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ. ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαβίδ. καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ»⁹.

Στὴ Νέα Κτίσις οἱ ἄγγελοι λειτουργοῦν ὡς κήρυκες τοῦ Δημιουργοῦ. Ἄγγελος ἐμφανίστηκε ἀρχικὰ στὴν ἀγία Παρθένο Μαρία, μετὰ στὸ δίκαιο Ἰωσήφ, τώρα στοὺς ποιμένες. Καὶ θὰ συνεχίσουν οἱ ἄγγελοι νὰ ἐμφανίζονται στοὺς «μάγους ἐξ Ἀνατολῶν». Τὰ πάντα γίνονται σύμφωνα μὲ τίς ἀνάγκες τοῦ σχεδίου καὶ τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀρχάγγελος χαιρέτησε τὴν ἀγία Παρθένο μὲ τὸ «Χαῖρε». Παρόμοια λέξις χρησιμοποιήθηκε πρὸς τοὺς ποιμένες: «Ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην». Ὅταν οἱ μάγοι εἶδαν τὸν ἀστὲρα στὸν οὐρανὸ «ἐχάρισαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα»¹⁰. Ὁ Χριστὸς εἶναι πηγὴ ἀνέκφραστης χαρᾶς. Ἔρχεται γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τοὺς δεσμῶτες. Μπορεῖ νὰ νιώσει κανεὶς μεγαλύτερη χαρὰ ἀπ' αὐτήν; Καὶ μόνο ἡ φωνὴ του εἶναι γλυκύτερη καὶ πολὺ πιὸ ζωοδότρα ἀπὸ ἐκείνην τῶν ἀγγέλων. Ὁ μεγάλος προφήτης Ἡσαΐας ἄκουσε τὴ γλυκύτερη αὐτὴ ἀγγελικὴ φωνὴ νὰ ψάλλει: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ». Κι ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, γράφει γιὰ τὸ ὄραμά του μὲ τοὺς ἀγγέλους: «Καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλω τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων»¹¹.

Τέτοια ούρανια δόξα αποκαλύφτηκε και στους ποιμένες της Βηθλεέμ. Ός τότε μόνο έκλεκτά πρόσωπα, άτομικά, είχαν άξιωθεί να δοῦν τέτοια δόξα. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη φορά πού συναντᾶμε στήν Ἁγία Γραφή ὀλόκληρη ὁμάδα θνητῶν ἀνθρώπων νά βλέπουν καί ν' ἀκοῦνε χορεία ἀγγέλων. Αὐτό εἶναι ἕνα σημεῖο πώς μέ τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στή γῆ ἀνοίχτηκε ὁ οὐρανός γιά ὅλους ἐκείνους πού τόν ἀναζητοῦν μέ καρδιακή καθαρότητα.

Ἡ ἐμφάνιση αὐτή τοῦ ἀγγέλου μᾶς γνωρίζει καί κάτι καινούργιο, κάτι πού δέν τό εἶχαμε ξανασυναντήσει στήν Ἁγία Γραφή. Εἶναι ὁ νέος ἀγγελικός ὕμνος. Ὁ μέγας προφήτης Ἡσαΐας τοῦς εἶχε ἀκούσει νά ψάλλουν τό «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος σαβαώθ...». Αὐτός εἶναι ἕνας ὕμνος δοξολογίας τοῦ Θεοῦ. Τώρα ὅμως οἱ ἄγγελοι μπροστά στους ποιμένες ψάλλουν ἕναν καινούργιο ὕμνο, πού θά μπορούσε νά ὀνομαστεῖ ὕμνος τῆς σωτηρίας.

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις θεῶ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ὡς πρῶτο τους μέλημα νά δοξολογοῦν μέ ἀγαλλίαση καρδιάς τόν ἐν Ὑψίστοις Θεό, κι ὄχι κάποιον θεό-ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, τότε ἔρχεται εἰρήνη στή γῆ καί εὐδοκία (καλή θέληση, διάθεση) στους ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος Ἰησοῦ ἦρθε στόν κόσμο ὥστε ἡ γῆ ὀλόκληρη ν' ἀναστηθεῖ καί νά δοξολογήσει τόν ἐν Ὑψίστοις Θεό, νά δεχτεῖ τήν ἐπί γῆς εἰρήνη καί τήν εὐδοκία στους ἀνθρώπους. «Ἐγώ Κύριος ὁ Θεός...ὁ ποιῶν εἰρήνην»¹².

Ὅσο καιρό ὁ προπάτοράς μας Ἀδάμ δοξολογοῦσε ἀκατάπαυστα, μέ ὅλη του τήν καρδιά, τό Θεό, ἡ γῆ ἦταν εἰρηνική, τό σῶμα του δέν ἔπασχε ἀπό ἐπιθυμίες ἢ πάθη. Τό πνεῦμα του ἦταν σέ πλήρη ἀρμονία μέ τήν ψυχή του. Ὁ ἴδιος ἦταν γεμάτος καλή θέληση κι ἀγάπη τόσο πρὸς τό Δημιουργό του ὅσο καί πρὸς ὅλα τά πλάσματα τοῦ Θεοῦ πού τόν περιέβαλαν. Ὅταν ὅμως ἀμάτησε, ἡ καρδιά του γέμισε φόβο, τά χεῖλη του μούδιασαν ἀπό τρόμο κι ὅλη του ἡ ὑπαρξη ἔγινε ἀνήσυχη. Οἱ κακές ἐπιθυμίες ἄρχισαν νά φυτρώνουν καί ν' ἀναπτύσσονται πολύ γρήγορα, ὅπως τά ὄνειρα. Κυριεύτηκε ἀπό ἐπιθυμίες κακές ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τῆς γυναίκας του, ὄλων τῶν πλασμάτων τοῦ παραδείσου καί τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του. Τότε ἔνωσε πώς ἦταν γυμνός καί προσπάθησε νά κρυφτεῖ ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι, ἀπό τήν ἀμαρτία τοῦ Ἀδάμ ὡς τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, μόνο ὀρισμένοι δίκαιοι ὅπως ὁ Ἄβελ, ὁ Ἐνώχ, ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ κι ὁ Ἰακώβ μπορούσαν νά δοξολογοῦν τόν ἐν Ὑψίστοις Θεό καί ν' ἀποκτήσουν εἰρήνη κι εὐδοκία στή γῆ. Οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι εἶχαν ἐπιδοθεῖ στή δοξολογία διαφόρων θεῶν, εἰδώλων ἢ τοῦ ἑαυτοῦ τους. Οἱ ἄνθρωποι μάχονταν μεταξύ τους γιά τό ποιόν θεό νά λατρεύουν. Στή γῆ ὑπῆρχε μεγάλη ταραχή κι ἀνησυχία ἐπειδή εἶχαν σταματήσει οἱ ἄνθρωποι νά δοξολογοῦν τόν ἀληθινό Θεό κι εἶχαν δοθεῖ στή δοξολογία τῶν ψεύτκων, τῶν

φανταστικῶν θεῶν. Κι ἀπό τήν ἀνησυχία αὐτή προέκυψε ἡ κακή προαίρεση τῶν ἀνθρώπων, πού τούς ὀδήγησε στόν Πύργο τῆς Βαβέλ καί στή φωτιά τῆς κόλασης.

Μέ τήν Νέα Κτίση, πρέπει νά τονίσουμε τά τρία αὐτά πράγματα πού ἔκαναν εὐτυχισμένο τόν Ἀδάμ στόν παράδεισο. Γι' αὐτό κι ὅταν γεννήθηκε ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Κύριος Ἰησοῦς στή γῆ, τά τάγματα τῶν ἀγγέλων ἔψαλλαν τόν ὕμνο τῆς σωτηρίας:

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις θεῶ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι στίς Ἐπιστολές τους δοξολογοῦν κι αἰνοῦν τόν Ὑψιστο Θεό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ: «Αὐτός γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν»¹³. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ μᾶς διδάσκουν πώς τά καλά ἔργα δέν ἀξιολογοῦνται ἀπό τό πλῆθος καί τό μέγεθός τους, ἀλλ' ἀπό τήν καλή διάθεση τοῦ δότη. Ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος στίς Ὀμιλίες του στά εὐαγγέλια, «δέν ὑπάρχει γιά τό Θεό πλουσιώτερο δῶρο ἀπό τήν καλή θέληση».

Μετά ἀπ' αὐτό τό γεγονός, τό μοναδικό στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, οἱ ἄγγελοι χάθηκαν ἀπό μπροστά τους κι ἄφησαν τούς ποιμένες νά χαίρονται καί ν' ἀποροῦν.

«Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καί ἴδωμεν τό ρῆμα τοῦτο τό γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν»¹⁴. Γιατί δέν εἶπαν πώς τό γεγονός τούς τό ἀποκάλυψε «ὁ ἄγγελος» ἀλλά εἶπαν ὁ Κύριος; Ἐπειδή ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ παρουσιάστηκε μπροστά τους μέ τέτοια λαμπρότητα καί τέτοιο ἐκτυφλωτικό κάλλος, πού ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δέν μπορούσε νά φανταστεῖ πώς ὁ Κύριος, ὁ ἴδιος ὁ Παντοκράτορας θά ἦταν πιά ὠραῖος ἢ πιά λαμπερός. Καί γιά ἕναν ἄλλο λόγο ὁμως. Ἐπειδή στήν Ἁγία Γραφή οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ συνήθως ἀποκαλοῦνται «Κύριοι». Κι αὐτό προκύπτει ἀπό τό γεγονός ὅτι οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν αὐστηρά προσηλωμένοι στήν πίστη τους στόν ἕνα Θεό κι εἶχαν συνηθίσει νά τά πληροφοροῦνται ὅλα ἀπό ἄγγελο, ὡς ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ.

Καί ἴδωμεν τό ρῆμα τοῦτο τό γεγονός. Δέν εἶπαν οἱ ποιμένες, «ἂν ἀληθεύει αὐτό τό πράγμα». Δέν εἶχαν τήν παραμικρή ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κύριος τούς ἀποκάλυψε τό μέγα αὐτό γεγονός. Ἡ ἀπλή καρδιά τους δέ γνώριζε τήν ἀμφιβολία. Ἡ ἀμφιβολία κατοικεῖ συχνότερα στίς σκοτισμένες ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά πάθη καρδιές.

«Καί ἦλθον σπεύσαντες, καί ἀνεῦρον τήν τε Μαριάμ καί τόν Ἰωσήφ καί τό βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ»¹⁵. Εὐκόλα μπορεῖ νά φανταστεῖ κανεῖς μέ τί σπουδή ἔτρεξαν οἱ ποιμένες πρὸς τή φάτνη. Ἡ χαρά τους ἔδωσε φτερά στά πόδια κι ἔτσι ἔφτασαν γρήγορα στήν ἁγία οἰκογένεια.

Στό σπήλαιο ὅπου ἐκεῖνοι στάλιαζαν τά κοπάδια τους βρῆκε κατάλυμα «ὁ νυνέχων

πάσαν τήν κτίσιν». Στή φάτνη ὅπου ἔβαζαν τροφή γιά τά ζωντανά τους, κείτονταν σπαργανωμένος ὁ Οὐράνιος Ἄρτος, Ἐκεῖνος πού ζωοποιεῖ ὅλη τήν κτίση. Τά ἄχυρα πού περίσσεψαν ἀπό τά ζώα, χρησίμεψαν γιά στρώμα Ἐκείνου πού ἀπό τή δημιουργία τοῦ κόσμου ἦταν «καθήμενος ἐπί τῶν Χερουβίμ».

[Βηθλεέμ σημαίνει Οἶκος Ἄρτου. Τό βαθύτερο νόημα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἔγινε γνωστό μέ τό πού γεννήθηκε στόν τόπο αὐτόν ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ οὐράνιος Ἄρτος. «Ἐγώ εἶμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς»].

Ὁ εὐαγγελιστής γράφει πώς οἱ ποιμένες βρῆκαν στό σπήλαιο τή Μαρία καί τόν Ἰωσήφ. Τυπικά πρῶτος ἀναφέρεται ὁ πατέρας κι ἔπειτα ἡ μητέρα. Αὐτό συνηθίζεται σήμερα καί τηροῦνταν ἀκόμα αὐστηρότερα ἐκείνη τήν ἐποχή, πού ἡ γυναίκα λογαριάζονταν ὑποδέστερη ἀπό τόν ἄντρα. Ὁ εὐαγγελιστής ὁμως ἀναφέρει πρῶτα τή Μαρία, ἀντίθετα μέ τό μακρόχρονο ἔθιμο. Καί τό κάνει αὐτό σκόπιμα, γιά νά τονίσει τό γεγονός ὅτι μοναδικός ἐπίγειος γονιός τοῦ Σωτήρα μας εἶναι ἡ Μητέρα. Ὁ Ἰωσήφ δέν ἦταν σύζυγός της ἀλλά βοηθός καί προστάτης Της.

«Ἰδόντες δέ διεγνώρισαν περί τοῦ ρήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περί τοῦ παιδίου τούτου· καί πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περί τῶν λαληθέντων ὑπό τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς»¹⁶.

Οἱ ποιμένες εἶχαν σίγουρα πολλά νά διηγηθοῦν. Τά μάτια τους εἶχαν δεῖ ἐκεῖνα πού ἐλάχιστα ἀνθρώπινα μάτια ἀξιῶνται νά δοῦν. Τ' αὐτιά τους εἶχαν ἀκούσει πράγματα πού ἐλάχιστα ἀνθρώπινα αὐτιά ἀξιῶνται ν' ἀκούσουν. Καί πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν. Ἐδῶ προφανῶς δέν ἀναφέρεται στή Μαρία καί τόν Ἰωσήφ, γιατί τότε δέ θά ἔλεγε ὁ εὐαγγελιστής «πάντες». Θά πρέπει ν' ἀναφέρεται καί σ' ἄλλους ἀνθρώπους κοντά στό σπήλαιο, στή Βηθλεέμ, στούς ὁποίους οἱ ποιμένες ἀποκάλυψαν μέ τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ τό φοβερό καί θαυμαστό οὐράνιο αὐτό μυστήριον.

Γιά τήν ἁγία Μητέρα Μαρία γράφει ὁ εὐαγγελιστής: «Ἡ δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς»¹⁷. Ὁ εὐαγγελιστής εἶναι ὑπερβολικά προσεχτικός ὅταν ἀναφέρεται στήν ἁγία Παρθένο. Παρατηρεῖ πάντα τήν καρδιά της, προσπαθεῖ νά ἐκτιμήσει τίς ἐντυπώσεις πού δημιουργοῦνται στήν εὐαίσθητη αὐτή καρδιά πού φόρεσε τό στεφάνι τοῦ γάμου μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐκείνη ἀκουσε ὅλα ὅσα εἰπώθηκαν, ὅλα ὅσα εἶχαν νά ποῦν γιά τό γιό της ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ. Κι ὅλ' αὐτά τά φύλαξε στήν καρδιά της. Κάποτε θά ῥχόταν ἡ ὥρα πού θά ἴνοιγε τό στόμα της, πού θ' ἀποκάλυπτε τούς θησαυρούς τῆς καρδιάς της, πού θά τά μετέδιδε ὅλ' αὐτά στούς ἀποστόλους καί τούς εὐαγγελιστές γιά νά τά μάθουν ἀπό τά δικά της χεῖλη. Θά ῥφτανε ὁ καιρός πού θά γινόταν ὁ ἀπόστολος τῶν ἀποστόλων, ὁ εὐαγγελιστής τῶν εὐαγγελιστῶν. Κι ὁ καιρός αὐτός θά ῥχόταν μετά τήν ἔνδοξη ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ Της. Ὅταν ὁ μονογενής βγήκε ἀπό τόν τάφο καί «ἀνέστη ἐκ νεκρῶν», οἱ ἀπόστολοι ἀκόμα ἀναρωτιοῦνταν μεταξύ τους. Τί γίνεται; Ποιόν θά ρωτήσουμε; Ἐκείνην, μόνο Ἐκείνην ἐπί τῆς γῆς. Κι Ἐκείνη θά τούς ἔλεγε ὅλα ὅσα

είχε φυλάξει στην καρδιά της, τά λόγια του ἀρχάγγελου στή Ναζαρέτ, ἐκεῖνα πού εἶπαν οἱ ποιμένες στή Βηθλεέμ καί πολλά, πολλά ἄλλα λόγια καί μυστήρια πού μόνο αὐτή γνώριζε, ἐπειδή ἐκεῖνη μόνο ζοῦσε τόσο κοντά στό διδάσκαλό τους.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς λοιπόν δέ γεννήθηκε στή Ρώμη, στό παλάτι τοῦ Καίσαρα, γιά νά γίνει κύριος τῆς οἰκουμένης μέ τή δύναμη τῶν ὄπλων. Γεννήθηκε ἀνάμεσα στούς ποιμένες, γιά ν' ἀποκαλυφτεῖ ἔτσι ὁ κυρίαρχος χαρακτήρας τῆς εἰρηνικῆς καί ἀγαπητικῆς διακονίας Του στόν κόσμο. Ὅπως ὁ ποιμένας ἀγαπᾷ καί φροντίζει τό ποίμνιό του, ἔτσι κι Ἐκεῖνος ἀγαπᾷ καί μεριμνᾷ γιά κάθε ἄνθρωπο. Ὅπως ὁ ποιμένας φροντίζει γιά τό ἕνα ἄρρωστο ἢ παραστρατημένο πρόβατο περισσότερο ἀπό τά ἐνενηντα ἐννιά πού εἶναι ἀσφαλῆ καί ὑγιή, ἔτσι κι Ἐκεῖνος ἔχει μεγαλύτερη μέριμνα γιά τούς ἀμαρτωλούς παρά γιά τούς ἀγγέλους. Ὅπως ὁ ποιμένας γνωρίζει τό κάθε πρόβατό του χωριστά καί κάθε πρόβατο γνωρίζει τόν ἀφέντη του, ἔτσι γίνεται καί μέ τόν μεγάλο, τόν καλό Ποιμένα καί τή λογική ποίμνη Του. Ὅπως ὁ ποιμένας ξαγρυπνάει γιά τό ποίμνιό του, τότε πού ὅλη ἡ φύση ἠσυχάζει ἀμεριμνη, ἔτσι κι ὁ Καλός Ποιμένας ἀγρυπνεῖ νύχτες γεμάτες τρόμο καί πειρασμούς. Παρακολουθεῖ τή λογική Του ποίμνη καί προσεύχεται γι' αὐτούς μέ ταπείνωση κι ὑπακοή στόν οὐράνιο Πατέρα Του.

Κάθε Του πράξη στή γῆ εἶναι ἀπό μόνη της ἕνα ὀλοκληρωμένο εὐαγγέλιο. Ἀκόμα καί τότε πού ἦταν νεογέννητος καί δέν μπορούσε ν' ἀνοίξει τό στόμα του γιά νά προφέρει μιά λέξη, ἔδινε στήν ἀνθρωπότητα ἕνα ὀλόκληρο εὐαγγέλιο μέ τόν τρόπο, τόν τόπο καί τίς περιστάσεις τῆς γέννησής Του.

Δέ θά μπορούσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς νά γεννηθεῖ σέ αὐτοκρατορικό παλάτι, γιατί καθῆκον Του δέν ἦταν νά γίνει ἐγκόσμιος κυβερνήτης. Ἡ βασιλεία Του δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» πού εἶναι σκοτεινός σάν τήν καταιγίδα, παροδικός σάν τό ὄνειρο. Δέ θά μπορούσε νά γεννηθεῖ σάν γιός κάποιου ἐπίγειου αὐτοκράτορα, γιατί ὁ σκοπός Του δέν εἶναι ἡ φωτιά καί τό ξίφος, οἱ διαταγές καί ἡ βία, ἀλλά ἡ θεραπεία τῶν ἄρρωστων κι ἡ σταδιακή ἀποκατάσταση τῆς υγείας τους. Τά ἔργα πού ἔκανε στή Ζωή Του δέν ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τά λόγια Του ἀλλά τά ἐπιβεβαιώνουν. Ἡ διδασκαλία Του ἐμπεριέχεται στή ζωή καί τά λόγια Του, εἶναι τό σωτήριο εὐαγγέλιό Του.

Ὅλα ὅσα ἦρθε γιά νά ζήσει στή γῆ ἦταν τόσο καλά μελετημένα καί προσχεδιασμένα, μέ τόσο μεγάλη σοφία, πού ἀνθρώπινη γλώσσα δέν μπορεῖ νά ἐξηγήσει. Γι' αὐτό κι ἐκεῖνο πού ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι νά λατρεύουμε τή σοφία Του μέ ὑπακοή καί ταπείνωση, γιατί Ἐκεῖνος ὄχι μόνο ἱκανοποιεῖ τό νοῦ μας ἀλλά γεμίζει καί τήν καρδιά μας μέ χαρά. Καί μεῖς, γεμάτοι χαρά κι ἀγαλλίαση, ἄς ἐπαναλάβουμε τόν ἀγγελικό ὕμνο:

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις θεῶ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Δόξα στό μονογενή Υιό «έν ούρανῳ καί επί γῆς», στό χερουβικό θρόνο στόν ούρανό καί στή φάτυη τῆς Βηθλεέμ στή γῆ. Δόξα στόν Πατέρα καί τό Άγιο Πνεῦμα, τήν ὁμοούσια κι ἀδιαίρετη Τριάδα, τώρα καί πάντα καί στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

1 Λουκ. Β´ : 4.

2 Ματθ. Γ´ : 15.

3 Λουκ. Β´ : 5.

4 Λουκ. Β´ : 7.

5 Η´ : 29.

6 Λουκ. Β´ : 8.

7 Λουκ. Β´ : 15.

8 Ίεζ. Α´ : 27-28.

9 Λουκ. Β´ : 10-12.

10 Ματθ. Β´ : 10.

11 Ἀποκ. Ε´ : 11.

12 Ἡσ. μέ : 6-7.

13 Ἐφ. β´ : 14.

14 Λουκ. Β´ : 15.

15 Λουκ. Β´ : 16.

16 Λουκ. Β´ : 17-18.

17 Λουκ. Β´ : 19.

(Ἀπό τό βιβλίο: "Θεός επί γῆς, ἄνθρωπος έν ούρανῳ", ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: Πέτρος Μπότσης, Πέλλης 2, 152 34 Φραγκοκκλησιά Ἀττικῆς, Τηλ. FAX: 210 - 6812382, ΚΙΝ.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

6974814002. *Εύχαριστοῦμε θερμά τόν κύριο Πέτρο Μπότση για τήν άδεια δημοσίευσης αποσπασμάτων από τά βιβλία πού έκδίδει . Ίερομόναχος Σάββας Αγιορείτης <http://HristosPanagia3.blogspot.com>)*